

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΚΕΡΒΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΡΟΔΩΣΑ...

ΕΝΑΣ καλός μου φίλος, πρώτος γραμματέας της τουρκικής πρεσβείας στο Βερολίνο, με είχε παρασύρει στο Κάρλομπαντ, όπου λογαριάζαμε να μείνουμε κανένα μήνα. Από τις πρώτες μέρες που εφθάσαμε, άρχισα να πλήττω φοδερὰ παρ' όλη την κίνηση της γοητευτικής αυτής λουτροπόλεως. "Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα της σαιζόν ήταν ή... παρουσία στη λουτρόπολη του περιφήμου Βίσμαρκ, που είχαν έρθει για την τακτική κοῦρα του —πράγμα όμως που έμένα με άφηνε τελείως άσυγκίνητο. Είχα τη νοσταλγία των εϋθυμων γαλλικών άκρογιαλιών και ήμουνα έτοιμος ν' αφήσω το φίλο μου... στα κρύα του λουτροῦ όταν μου συνέβη κάτι που μ' έκανε να δώ το Κάρλομπαντ μ' άλλα μάτια... Αυτό το κάτι ήταν μια γυναίκα που ήρθε να μείνη στο ίδιο ξενοδοχείο που έμενα κι' εγώ. Η κ. Βέμπερ... Θεέ μου. Τι γυναίκα! "Ένα λουλουδι έξωτικό που άφηνε στο πέρασμά του ένα δυνατό άρωμα και ένα μυστήριο. Ήταν αδύνατον να καταλάβης σε ποιά κοινωνική τάξη ανήκε. Είχε έρθει όλομόναχη κι' έφαινόταν αδιάφορη στον γενικό θαυμασμό που προκαλούσε το ώραίο της ξανθό κεφάλι και το χαριτωμένο της κορμί. Κρατούσε όλους σε απόσταση και ήταν φανερό, ότι πολύ δύσκολα θα μπορούσε κανείς να την πλησιάση. Έν τούτοις εγώ κατώρθωσα σε λίγες μέρες να κάνω τη γνωριμία της. Πώς; Οὔτ' εγώ δέν ξέρω. Το πράγμα έγινε μόνο του. Με λίγα λόγια έγιναμε πολύ καλοί φίλοι, αλλά αλλοίμονον, μονάχα φίλοι!

Η νεανική μου φλόγα —δέν ήμουν τότε παρά 20 χρονών— κ' ή θερμές μου έξομολογήσεις δέν κατώρθωσαν να την πείσουν να μοι δώση οὔτ' ένα φιλή.

Έξαφνα όμως ένα άπροσδόκητο γεγονός ήρθε να διακόψη το ειδύλλιον.

Κάποιο μεσημέρι ο φίλος μου μου είπε:

—Θέλεις να παράσχης μια έκδούλευσι στον Βίσμαρκ;

—Μια έκδούλευσι στον Βίσμαρκ; ρώτησα κατάπληκτος.

—Ναί, μια έκδούλευσι σοβαρώτατη γι' αυτόν, όπως φαίνεται.

—Γιά λέγε.

—"Άκουσε. Σε λίγο θα γευματίσης με την Κα Βέμπερ. Δέν είν' έτσι;

—Ναί.

—Λοιπόν, ενῶ θα τρώτε θα της πής απλά και με ύφος αδιάφορο: —«Το μάθατε; Ο Βίσμαρκ έφυγε για το Βερολίνο! Τίποτε άλλο... "Αν φανή δύσπιστη στην είδηση, εσύ θα έπιμένης σά να έπρόκειτο για ένα γεγονός για το οποίο είσαι απόλυτως βέβαιος. Θα προσθέσης μάλιστα ότι το έμαθες από μένα, που τον συνώδευσα στο σταθμό και τον είδα να φεύγει. Ο Βίσμαρκ από σκοπού δέν έκανε το πρωί τον συνηθισμένο του περίπατο για να μη τον δούν.

Είχα μείνει με άνοικτο το στόμα σαν ήλιθιος. Δέν καταλάβαινα τίποτε. Του ζήτησα έξηγήσεις, αλλά μου είπε ότι δέν ήξερε τίποτε, γιατί δέν έτόλμησε κι' ο ίδιος να ρωτήση τάν Βίσμαρκ σχετικῶς. "Όπως ήταν φυσικό άρνήθη-

Ο Ροβέρτος έβγαλε μια δυνατή κραυγή και την άρπαξε στην άγκαλιά του...

Ήταν νεκρή... Είχε πεθάνει προσευχομένη γι' αυτόν...

...
Βρήκαν την διαυήκη της που την είχε γράψει την περασμένη νύχτα κρυφά με τη βοήθεια μιας νοσοκόμου. Ωνόμαζε σ' αυτή το Ροβέρτο κηδεμόνα του παιδιού της. Με λίγες γραμμές, άπευθυνόμενες προς τη μητέρα της, της έξηγούσε τη συμπεριφορά της και περιέγραφε τὰ θάσανά της.

Και ή ιστορία των πόνων της και της θλιβερής εϋτυχίας της τελείωνε με τὰ έξης λόγια:

«Άγωνίστηκα πολύ, αλλά δέν μπόρεσα να νικήσω τις δυο αντίζήλες αυτές δυνάμεις. Δυο έρωτες μοιράστηκαν χωρίς να θέλω την καρδιά μου! Στον ένα δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ, στον άλλο δέν μπόρεσα να έπιζήσω...»

Τ Ε Λ Ο Σ

κα, γιατί δέν είχα καμμία διάθεσι να έξυπηρετήσω ένα καπρίτσιο του ανθρώπου εκείνου, που μου ήταν άποκρουστικός. Έν τούτοις ο φίλος μου εξήγησε όλη την εϋγλωττία του και στο τέλος με κατάφερε, αφού μου δήλωσε ότι θα το θεωρήση προσωπική του υποχρέωσι... Η αλήθεια είνε ότι εκείνο που μ' έπεισε κυρίως, περισσότερο κι' από τὰ έπιχειρήματα του φίλου μου, ήταν... μια ζήλεια που άρχισε να γνιέται μέσα μου. Υποψιάστηκα έρωτικές σχέσεις του Βίσμαρκ και της κ. Βέμπερ και ήθελα να μάθω. Έπαναλαμβάνω ότι ήμουνα τότε είκοσι χρονών.

Μόλις καθήσαμε στο τραπέζι με την κ. Βέμπερ, πέταξα την συμφωνημένη φράσι. Κι' έπειδή είδα ν' αμφιβάλη για την ακρίβεια της ειδήσεως έπρόσθεσα το δεύτερο και τελευταίο μέρος της ψευτιάς:

—Ο φίλος μου τον συνώδευσε στο σταθμό και τον είδε να φεύγει. Τον είδε με τὰ μάτια του! Με τὰ μάτια του!

Η διαβεβαίωσις αυτή είχε περιεργο αποτέλεσμα. Ενῶ πριν ήταν άμέριμη και εϋθυμη, το πρόσωπό της έγινε σκεπτικό, έβιασε το φαγητό της και χωρίς να περιμένη το φρούτο, σηκώθηκε σπ' το τραπέζι με μια πρόφασι αϊφνιδίας αδιαθεσίας και... δέν την είδα πειά ποτέ... ποτέ.

Η ψεύτικη είδησις που της μετέδωσα και που είχε, φαίνεται, γι' αυτήν μεγάλη σημασία, την έκανε να τρέξη στο τηλεγραφείο. Μυστικοί Γερμανοί αστυνόμοι την παρηκολούθησαν και την έπιασαν. Υπήρχον υποψίες εναντίον της ότι ήταν κατάσκοπος, ή υποψίες μετεβλήθησαν άμέσως σε βεβαιότητα και την άρπαξαν.

Η κ. Βέμπερ συνελήφθη. Όταν το έμαθα ήρθα στα μαχαίρια με τον φίλο μου. Βεβαιώθηκα όμως άργότερα ότι ο φουκαράς δέν ήξερε τίποτε, δέν είχε καταλάβει οὔτε είχε μαντέψει τί μπορούσε να συμβή. Ήταν πολύ νέος ακόμα διπλωμάτης και δέν ήξερε τὰ γερμανικά κόλπα.

Όταν ξαναγύρισα στο Παρίσι, ένοιωθα τύψεις να με θασανίζουν γι' αυτό που είχα κάνει.

Συλλογιζόμουν τη γυναίκα εκείνη που θα μπορούσα να την αγαπήσω και που σάπιζε τώρα, ποιός ξέρει, σε ποιά φυλακή της Γερμανίας.

Κι' όλ' αυτά έξ αιτίας μου. Ήσαν στιγμές μάλιστα που ή τύψεις μου αυτές μ' έκαναν πολύ δυστυχισμένο...

Είχα γίνει, χωρίς να θέλω, ένας καταδότης...

Δέν πέρασε πολύς καιρός και έλάθα στο Παρίσι, εκ μερους της γερμανικής κυβερνήσεως, το παράσημο του «Κόκκινου Άετου» «διά τας υπηρεσίας μου προς σύλληψιν μιας έπικινδύνου κατασκοπού. Το έστειλα άμέσως από κεί που ήρθε, μ' ένα γράμμα μου, στο όποιο έβαλα όλη μου τη λύσσα... και όλη μου τη λύπη για την υπηρεσία που τους είχα άκουσίως μου προσφέρει!...

Άλλά και σήμερα ακόμα, που τόσα χρόνια έχουν περάσει, ή ανάμνησις αυτή με θλίβει και με πνίγει. Και μια σκέψις —πάντα ή ίδια— μου βαραίνει τη συνείδησι και μου πληγώνει την περηφάνεια μου: «Τί να σκέφθηκε για μένα αυτή ή γυναίκα;»

Ζ. ΚΕΡΒΑ

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις απόλυτως ίκανοποιητικὰ τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' εκάστην και τὰς Κυριακάς.